

Černá Hora

[Slovník srbstiny](#)

[Stručný historický přehled Černé Hory](#)

Doprava

Autobus

Hlavní autobusová nádraží jsou ve větších městech – Bar, Bijelo Pole, Budva, Herceg Novi, Kotor, Nikšić, Podgorica, Tivat, Ulcinj a Žabljak.

V letní sezóně jsou nádraží otevřena 24 hodin denně a také funguje bohatší jízdní řád.

Nečekejte však velká moderní autobusová nádraží jako na západě. Většinou jde jen o takový větší plácek s lavičkou a pokladnou.

Na jízdní řád se spolehnout dá, ale v minutovou přesnost nedoufejte. Černohorci jsou nikam nespěchající pohodáři a o dvacet minut později znamená přesně na – čas.

Autobusy jezdí většinou starší, bez klimatizace a otevíratelných oken, což může být v letním pařáku nepříjemné. Když ale toto pomineme a odpustíme i malá zpoždění, je autobus, pokud nemáte k dispozici auto, asi nejlepším a nejdostupnějším přepravním prostředkem v Černé Hoře. Auto

Černohorci jezdí nebojácně, na značky a omezení příliš nehledí, velmi rádi a stále troubí. Přesto jsou tu nižší statistiky dopravních nehod než u nás, protože jižanskou divokost nejen na silnicích kompenzuje i velká dávka jejich ohleduplnosti.

Platí tu rychlostní hranice 80 km/h, ve vesnicích 50 km/h nebo méně. Tolerované množství alkoholu v krvi je 0,05 promile.

Benzínky jsou v některých oblastech velmi daleko od sebe, proto se nevyplatí jezdit s poloprázdnou nádrží. Ceny nafty a benzínu jsou srovnatelné s našimi.

Je takové černohorské úsloví: Pojeďte do Černé Hory, vaše bývalé auto už tu stejně je...

Taxíky

V Černé Hoře jezdí oficiální taxislužba, která je poměrně levná a řidič občas i mluví anglicky. Jezdí zde ale také speciální „taxíky“, které provozuje snad každý nezaměstnaný Černohorec. Funguje to tak, že Vám řidič těchto vozů obvykle nasadí neuvěřitelnou cenu, ale sám už počítá s tím, že tolik nikdy nedostane, takže smlouvejte a smlouvejte. Pokud se zrovna v okolí nenaskytne skupinka německých turistů s naditější peněženkou, budete jím odvezeni kamkoli za velmi slušnou cenu.

Vlaky

Po železnici se nedostanete všude, délka tratě je v Černé Hoře jen pouhých 249 km. Pokud se ale chystáte do míst, kam vede, dejte jí přednost před ostatními způsoby přepravy, je velmi levná a zpoždění nebývají velká. Hlavní trasa je Bar – Podgorica – Bělehrad, další je Podgorica – Nikšić, a pak tu je ještě Podgorica – Skadar.

Lodní doprava

Ve většině přímořských měst (Budva, Kotor, Bar, Tivat...) Vám půjčí člun nebo nabídnou výletní plavbu po pobřeží. Ceny nejsou vysoké a ten výhled a nějaká ta čerstvá, právě ulovená ryba k obědu stojí zato.

V Baru a Kotoru funguje mezinárodní trajektová doprava, například na trasách Bar – Bari, Bar – Ancona, Kotor – Bari nebo Kotor – Dubrovnik.

Lodní doprava se koná i na Skadarském jezeře z Černé Hory do Albánie.

Jídlo a pití

Jako jinde na Balkáně, i tady hrají prim ryby a dary moře – kapři, pstruzi, úhoři, mořští korýši a také ostatní druhy masa, které se nejčastěji upravuje na grilu.

Základem každého jídla je olivový olej. Používá se také spousta zeleniny, hlavně chřest, pórek, cibule, kopřiva, čekanka, petržel nebo olivy. Za národní specialitu je tu považován njegušský pršut – sušená šunka.

Až se vydáte na večeri, zkuste se vyhnout všude přítomným pizzeriím a dát přednost nějaké typické hospůdce. Tady je několik specialit, které doporučuji ochutnat: durmitorské jehněčí, lososa se zelím, pečenou oliheň nebo kačamak (to jsou brambory s kukuřicí, smetanou kajmak a tvrdým ovčím sýrem) a jako desert třeba Crnogorski palačinky.

Pití

Vyzkoušejte třeba Vranač, nejlepší černohorské červené víno (tomu se ovšem zde říká crno vino, tedy černé víno). Další alternativou jsou bílá vína Krstač nebo Podgoričko bijelo.

Jako dobré pivo můžeme uvést Nikšičko pivo ze stejnojmenného pivovaru, kde se stáčí od roku 1896.

Domácí Vám ale nejspíš nabídnou skleničku rakije. To je bílá hroznová brandy, o kterém se v Černé Hoře básní asi tak, jako na Moravě o slivovici.

Ceny

Ceny v typické restauraci v turistické oblasti vypadají asi takto:

Káva 0,5 – 2 Euro
Láhev piva 1 – 2 Euro
Láhev dobrého vína 8 – 12 Euro
Grilovaná ryba kolem 8 Euro
Zákusek kolem 3,5 Euro

Spropitné

S tím si hlavu příliš nelámejte. Místní prostě a jednoduše sumu zaokrouhlí, anebo nechají kolem 10% z ceny útraty.

Turisticky zajímavá místa

Pljevlja

Průmyslové město na severu státu v opštině Pljevlja. Jeho název pochází od plevele, který tu roznášel vítr. První, co cestou od srbských hranic uvidíte, jsou rozlehlé uhelné doly, ale po několika zatáčkách se vám otevře výhled na docela velké město s orientálním nádechem díky čnicím minaretům. Je tu několik mešit, jedna z nich, Husajn Pašova mešita, je unikátní právě kvůli svému minaretu. Je totiž nejvyšší na celém balkáně, měří 42 metrů. Kdysi býval nižší, ale v roce 1911 do něj uhodil blesk, a tak ho dostavěli.

Asi 1 kilometr po cestě nad městem se nachází klášter sv. Trojice. Jeho kostel má bohatou freskovou výzdobu a v areálu se nachází i studánka s pitnou vodou.

Národní park Durmitor

Durmitor je nejvyšší pohoří Černé Hory a je od roku 1980 zapsán v seznamu světového přírodního dědictví UNESCO. Jeho nejvyšší hora je zároveň i nejvyšším bodem celé této země, nazývá se Bobotov Kuk a dosahuje 2523 m n. m. V tomto pohoří jsou patrné stopy ledovcové i tektonické činnosti. Po obrovských ledovcích zbyly na Durmitoru velké morénové nánosy a četná jezera. Důkazem dávné přítomnosti ledovců je také například tvar mnoha údolí v Durmitoru – do písmene „U“.

U hranice národního parku leží Černé jezero. Na délku má přes 1 km (je největší v Durmitoru) a svůj název získalo podle odrazu jehličnatých stromů na hladině. Jezero napájejí malé říčky a vytéká z něj řeka, která pak teče do podzemí a vlévá se do Tary. Má tvar osmičky, takže když v létě hodně vyschne, stanou se z něj 2 jezera.

U jezera se nachází tzv. Titova jeskyně. Za války zde byl totiž štáb partyzánů v čele s Titem, protože si mysleli, že je to nedostupný horský úkryt. Osa se sem sice nakonec dostala, ale partyzáni za pomoci anglických parašutistů vyhráli.

Je tu i „infocentrum“ aneb spíše obchod se suvenýry. Jsou tu k dostání pohledy, publikace, pletené vesty, rukavice a předměty vyřezávané ze dřeva. V těsném sousedství infocentra je i vyhlášená restaurace s typickou černohorskou kuchyní.

Pokud byste se rozhodli pro výstup na vrchol Crvena Greda (2200 m n. m.), pokračovali byste

příjemnou stezkou po rovině podél jezera, a pak stále po značce (červené kolečko s bílým vnitřkem). Než vystoupíte do sedla k salaším (převýšení je asi 200 m), můžete si také udělat odbočku a prohlédnout si Zminje jezero. Od salaší se pokračuje skalnatou stezkou do kopce, než narazíte na první sněhové pole. Pozor, opravdu to klouže! Není vzácností potkat v tomto náročném terénu procházející krávu.

Cestou k vrcholu turista zdolá ještě několik sněhových polí a velmi kolmou cestu loukou, kde se špatně hledají značky. Pokud byste měli štěstí na počasí a na vrcholu nebyly mraky, ten výhled do údolí za to opravdu stojí! Dolů se jde dobře značenou stezkou ve vysoké kosodřevině, potom nad nádherným ledovcovým jezerem Jabljan, traverzem pod skálou, pastvinami, lesem a silničkou do Žabljaku.

Durmitor navštěvují horolezci, vysokohorští turisté, jezdí se tu na horských kolech, provozuje se paragliding, rybaří ve zdejších jezerech, je tu i jízdárna, takže je možno si vypůjčit koně na celý den. V poslední době jsou oblíbená fotosafari na lokalitě Škrka - žijí tam medvědi, kamzíci a spousta další zvěře.

Žabljak

Žabljak (1450 m n. m.) je horské letovisko, zimní středisko, sídlo správy národního parku Durmitor a jediné východisko túr po Durmitoru. Asi 1 km od centra leží Černé jezero.

Je zde několik kempů, hotely, samoobsluha, pekárna, pošta, obchody s potravinami, kavárna, obchod se sportovním zbožím, parkoviště, hospody, restaurace a trafika. Samoobsluha má otevřeno do 22 hodin, pekárna od 6.00 do 14.00 a od 18.00 do 2.00 ráno.

Řeka Tara

Kaňon řeky Tary je nejhlubší v Evropě a patří k nejhlubším na světě (je hluboký 400 až 1300 m). Jméno řeky Tary je ilyrského původu, nazval ji tak zdejší ilyrský kmen Autariatů. Kaňon Tary se rozkládá mezi městečky Mojkovac a Ščepan Polje v délce 78 km. Průměrný průtok řeky je 93 m³/s. Velkou atrakcí je sjíždění kaňonu Tary na vorech, kajacích a raftech.

Velmi zajímavou stavbou nad Tarou je most v blízkosti Žabljaku u osady Djurdjevića Tara. Most vysoký 135 m a dlouhý 154 m byl postaven v r. 1937 před vypuknutím 2. světové války a jedním z jeho stavitelů byl jugoslávský inženýr Z. Jauković. Za nepřátelské ofenzívy v r. 1942 dostal příkaz partyzánského velení zničit ze strategických důvodů tento most, což provedl. Byl však okupanty chycen a na tomto mostě popraven. Most byl v r. 1946 obnoven. Jaukoviće připomíná památníček u nové části mostu. Po tímto mostem začíná rafting na Taře (50 €).

Kaňon končí na soutoku Tary s řekou Pivou, s níž vytváří řeku Drinu.

Nejkrásnější pohled je na střední část toku, z vyhlídky Čurovac (1625 m), k níž vede ze Žabljaku turistická cesta.

Národní park Biogradska gora

Zaujímá část pohorí Bjelasica, v severovýchodní části Černé Hory. Je jedním z nejstarších chráněných

území v Evropě (chráněno po r. 1878 opatřením černohorského knížete Nikoly). Rozkládá se na ploše 5 450 ha, z toho 4 258 ha tvoří lesy. Nejvyšší horou Bjelasici je Crna Glava (2139 m n. m.), na vrchu Zekova Glava stojí radiostanice, protože jsou odtud dobře vidět pohoří v Albánii.

Na 1600 ha lesní plochy se rozkládá pralesní rezervace, jeden ze tří posledních evropských pralesů v Evropě. Vyniká neobyčejným bohatstvím rostlinných druhů - kolem 2000, z toho 20 % tvoří endemité balkánské oblasti. Také tu žije např. 150 druhů ptáků, skoro 350 druhů hmyzu, atd.

V národním parku jsou zastoupeny i horské pastviny, dosud intenzivně využívané. Součástí je i ledovcové Biogradské jezero, okolo kterého vede nenáročná stezka s mnoha odpočívadly.

V národním parku platí 3 pásma ochrany. Do 1. pásma smí jen vědci.

Kaňon Morači

Přibližně 10 km za Podgoricou se vjíždí do kaňonu řeky Morači, který se v těchto místech nazývá Platije a je dlouhý 35 km. Je takovým obdivuhodným přechodem z rovin okolo hlavního města do oblasti vysokých hor na severu Černé Hory. Řeka Morača si tu mnohatisíciletou erozní činností probila cestu skalnatým terénem a i dnes je divoká, zpěněná a klikatí se.

Tok řeky sleduje kaňonem i zdejší silnice, převážně vytesaná ve skalách, která vede 32 tunely a pod mnoha převisy. Jízda po této cestě může být dost nebezpečná, dokládají to i pomníčky s květinami a fotkami obětí autohavárií přítomné snad za každou zatáčkou.

Tam, kde kaňon Platije po 35 km končí, stojí známý klášter Morača. Blízko kláštera je čtyřicetimetrový vodopád Svetigora.

V kaňonu vede mimo silnici také železnice postavená v roce 1976. Je vedena převážně tunely a přes mosty. V zimě, začátkem roku 2006 se na této trase stalo velké železniční neštěstí, při kterém zahynulo 44 lidí. Čtyři vagony vlaku se zřítily a kutálely se ze svahu. V létě téhož roku byly vraky ještě stále na stejném místě, dobře viditelné ze silnice.

Klášter Morača

Je to asi nejkrásnější středověká památka Černé Hory. Klášterní kostel pochází ze 13. století, kdy byl i poprvé vyzdoben freskami a různými ikonami. Původní výzdoba však musela být v 16. století přemalována, protože když klášter vyrabovali Turci, rozbili střechu kostela a asi 70 let do něj pršelo a sněžilo, což vzácné malby zničilo a většina se nezachovala. Z dochovaných fresek je nejvýznamnější cyklus ze života proroka Eliáše (Sveti Ilija).

Celý klášterní komplex zahrnuje zmíněný klášterní kostel zasvěcený Zesnutí Bohorodičky (Uspenje Bogorodice), dále budovy kláštera, zajímavé zahrady, včelíny a kostelíček sv. Mikuláše (hned vpravo za vstupem), který je možná starší než samotný klášter. V klášteře také bývala v minulosti věhlasná škola malířů ikon. Dnes je klášter Morača za poplatek přístupný veřejnosti.

Podgorica

Hlavní město Černé Hory se 159 000 obyvateli. Jeho název znamená, že leží pod vrchem Gorica, a

pojmenovali jej tak Turci. Je to administrativní, ekonomické, průmyslové a kulturní centrum země. Město s „moderní“ socialistickou výstavbou, širokými ulicemi, parky a reprezentačními budovami bylo vystaveno na troskách stejnojmenného města, které bylo za druhé světové války zcela zničeno. Hlavní město z něj udělal až Tito (dříve bylo hlavní Cetinje) a pojmenoval jej Titograd.

Ze staré výstavby se dochovala hodinová věž, římský akvadukt a trosky pevnosti. Zakladateli původní osady na tomto místě byli Římané.

Na kopci Gorica vzniklo mauzoleum a památník Černohorců, kteří položili své životy v druhé světové válce.

Je zde jedno ze dvou mezinárodních letišť v Černé Hoře, ale spíše se létá do Tivatu, který je na pobřeží v Boce Kotorské.

Národní park Skadarské jezero

Jezero na černohorsko-albánských hranicích, jehož necelé dvě třetiny náleží Černé Hoře a více než jedna třetina Albánii. Od r. 1983 je národním parkem. Rozkládá se mezi masívy Rumija, Sutorman, Taraboš a Prokletije a rovinami při řekách Zeta a Morača. Je největším jezerem na Balkáně. Má rozlohu asi 391 km², avšak plocha jezera kolísá podle vodního stavu: na jaře a na podzim při vysokých vodních srážkách stoupá hladina asi o 3 m a povrch se zvětší na 550 km².

Svou vodou zatopilo obilnici Černé Hory. Stále zarůstá a se svou rozlohou je to největší sladkovodní bažina v Evropě.

Jezero je současně největší kryptodepresí v Evropě - dno je v nejhlubší části až 60 m pod mořskou hladinou. V průměru je však pouze 5 až 8 m hluboké, jen na některých místech, kterým se zde říká oka, se pohybuje kolem 40 m. Celé jezero leží ve výšce 6 m n. m.

V jezeře je asi 50 ostrovů a ostrůvků. Například na jednom z nich je zřícenina bývalého vězení pro neplavce. Říká se, že toto vězení zrušili, když se jim jeden vězeň naučil plavat a utekl.

Na černohorském území se do něho vlévají řeky Morača, Rijeka Crnojevića a několik dalších menších vodních toků. Z jezera vytéká řeka Bojana (výtok je na území Albánie).

Skadarské jezero je největší ptačí rezervace v Evropě. Hnízdí tu téměř 270 druhů ptáků. Na severním břehu jsou mokřady útočištěm zdejší poslední kolonie pelikánů v Evropě. Na 300 000 ptáků na jezeře přezimuje. Ryb tu žije kolem 45 druhů. Jejich značná část se dostává do jezera prostřednictvím řek. Roční výlov ryb představuje milion kg. S úspěchem tu loví i sportovní rybáři (je možno si koupit i jednodenní rybářský lístek), kteří chytají hlavně oukleje, typické pro černohorskou kuchyni.

Velkou část pobřežních ploch jezera pokrývají vodní rostliny jako jsou rákosy, lekníny, stulíky a kotvice plovoucí.

Na jezeře nebo v jeho těsné blízkosti je celá řada kostelů, klášterů, hradů a pevností. Většina z nich je spojena s historií černohorských bojů za svobodu. Z některých zůstaly jen trosky. Pevnost Lesendro na malém ostrůvku u osady Vranjina, blízko silnice do Podgorice. Byla tureckou pevností, odkud Turci kontrolovali daleké okolí. Za Petra II. Petroviće Njegoše se stala dočasně opěrným bodem Černohorců, ale pak opět padla do tureckých rukou.

Na různých částech pobřeží jezera je celkem 3 000 metrů menších oblázkových pláží.

Z malého městečka Virpazar se dají podniknout vyhlídkové plavby motorovou lodí po jezeře. Nastupuje se u mostu a nejprve se projíždí kolem smutně vyhlížejících sloupů, které kdysi před zatopením bývaly fotbalovými brankami. Potom se člun ubírá „koridorem“ mezi rákosím a lekníny směrem do středu na volnou hladinu Skadaru.

Budva

Původní osada byla založena ve 4. století před naším letopočtem Ilyry. Záhy město ovládli Řekové, které později nahradili Římané. V současnosti toto město charakterizují spíš nově zrekonstruované hotely, díky nimž se Budva stala nejnavštěvovanějším turistickým střediskem Černé Hory.

Má asi 8 000 obyvatel, s periferiemi 11 000, ale v turistické sezóně mnohonásobně více. Budvanská riviéra zahrnuje 25 km pláží, které jsou schopny pojmout až 400 000 lidí. Vše je tu také o něco dražší než v horách.

Celou délku pláží a přístavu města opisuje široká promenáda, kde to žije 24 hodin denně. Jsou tu bary, restaurace, pizzerie, stánky se zmrzlinou a hlavně se suvenýry. Takovými suvenýry, jaké jsou ale k dostání v jakémkoliv středomořském letovisku – pohledy, ručníky, boty, trička, náramky, náhrdelníky, výrobky z mušlí, hračky, šátky, plavky a takto bych mohla pokračovat do nekonečna...

Pláže jsou naplněné do posledního místa, za lehátko se platí 1 – 2 €, ale jinak se téměř lehnout nedá, protože všude jsou lehátka.

Příjemným odpočínutím od ruchu turistického centra je „stari grad“ na konci promenády. Je to historické jádro staré Budvy obehnané kamennými hradbami s kamennými domy. Z větší části sousedí přímo s mořem. Klikaté uličky svedou návštěvníky na prostranství s kostely a zahradní restaurací. Jižní části vévodí citadela, okolo níž je i krásná vyhlídka na moře. Toto staré město má moc zajímavou atmosféru, snad každý si tu něco najde. Jsou tu restaurace a obchody se šperky a oblečením, fotografie by mohly zaujmout hry světla v úzkých uličkách, znalce přírody zase divoké kočky nebo kapary planě rostoucí na římsách domů a v puklinách.

Naopak nepříjemným rysem tohoto velkého města je neochota řidičů zastavit chodci, když přechází ulici. Známe to i z Čech, ale tady jde skoro o život. Nejen že vám nikdo nezastaví, když stojíte na krajnici a chystáte se přeběhnout na druhou stranu silnice, ale klidně kolem vás prosvíští, i když jdete po přechodu. Ale pozor! Černohorci nepouštějí ani chodce, kteří mají na přechodu zelenou! My jsme zvyklí, že pokud má auto odbočující na křižovatce vpravo nebo vlevo zelenou, a tam je přechod, kde mají lidé také zelenou, auto je nechá přejít. Tady to ale tak nefunguje, takže raději nespolehejte na nějakou přednost, je to nebezpečné. Jedinou jistotou pro chodce v černohorském městě je prázdná silnice!

Sveti Stefan

Sveti Stefan je vzdálen asi 8 km od Budvy. Původně zde byla malá rybářská osada na skalnatém ostrůvku nedaleko pobřeží, kterou založili v 15. století Černohorci. Je pojmenován podle kostelíčku sv. Štěpána, který stojí uprostřed ostrova na nejvyšším místě. Původně zde sídlili Pastrovičové.

Na začátku 60. let minulého století byly rybářské kamenné domky přestavěny na luxusní hotelové apartmány. Tento nejluxusnější hotel Balkánu nabízí 80 kamenných domečků k ubytování, kasína, restaurace, bazény. Jezdí sem movitější hosté z celého světa, bydlely zde i některé známé osobnosti

jako např. Claudia Schifferová, Silvester Stalone, Kirk Douglas nebo Josip Broz Tito. Za jednu noc v tomto superhotelu byste na osobu zaplatili 150 – 1200 €.

Ostrov je spojen s pevninou krátkým umělým náspem, podél cesty k ostrovu jsou pláže s navezeným růžovým pískem. Pláž na levé straně je placená pro veřejnost a vpravo pouze pro ubytované hotelové hosty. Ostrov Sveti Stefan mohou navštívit i turisté, kteří nejsou ubytováni, ale pouze za poplatek 7 €.

Národní park Lovćen

Národní park Lovćen se rozkládá v centrální a nejvyšší části stejnojmenného horského masívu a zaujímá asi plochu 62 km². Ze západu a severu jej ohraničuje silnice Kotor - Cetinje, od východu Cetinské polje a od jihu silnice Cetinje - Budva. Jeho reliéf formovaný ledovcovou a krasovou činností je velmi rozmanitý. Část je pokryta bukovými lesy a makchií, vysokohorské pastviny se střídají s krasem, reprezentovaným škrapy, závrtky, jeskyněmi a propastmi. Přes tvrdé horské klimatické podmínky zde roste na 300 druhů rostlin, z toho mnohé jsou ledovcové relikty nebo endemity.

Nejvyšší horou Lovćenu je Štirovnik s 1749 m n. m. (na jeho vrcholu je vysílač a vojenský objekt, který se nemá fotit). Druhý je Jezerský vrch (Jezerski vrh) s 1660 m n. m.

Pro Černohorce je Lovćen posvátným pohořím a národním symbolem. Dal také Černé Hoře jméno – skály Lovćenu se po dešti zbarví do černa. Největší historickou hodnotu představuje mauzoleum Petra II. Petroviće Njegoše na Jezerském vrchu.

Petr II. Petrović Njegoš je největší postavou černohorských dějin jako vládce, vladyka, velký státník, myslitel a básník. Njegošovo dílo, především Horský věnec, je v Černé Hoře stále živé, přestože od Njegošovy smrti uplynulo přes 150 let.

Podle černohorské tradice se Njegoš přál být pohřben na Lovćenu, ale nikoli na jeho nejvyšším vrcholku. Byl totiž přesvědčen, že Černá Hora bude mít v čele významnější osobnost než je on sám, a ta pak bude mít právo spočinout na nejvyšší hoře. Posmrtné pozůstatky Petra II. však nebyly kvůli různým válečným a politickým událostem pohřbeny na místě, které si vybral. Jeho mauzoleum bylo definitivně dostavěno až teprve v r. 1974. Autory architektonického řešení byli sochař Ivan Meštrović a architekt Harald Bilinić. Plošina s mauzoleem se nachází výšce 1580 m. n. m. a vede k němu 426 schodů částečně tunelem. Dominantou interiéru mauzolea je socha Petra II., nad níž se tyčí jako symbol svobody orel s rozepjatými křídly. Sousoší je také Meštrovićovým dílem. Njegoš je pohřben v kryptě pod mauzoleem.

Autem je možno dojet až ke schodišti, odkud je však možno pokračovat pouze pěšky. Pro Černohorce je návštěva mauzolea věcí cti a národního uvědomění.

Pokud byste se rozhodli vystoupit na Jezerský vrch, vezměte si raději uzavřené boty, protože se tu vyskytují štíři. Jsou ale většinou zalezlí pod kameny.

Ves Njeguši

Malá ves Njeguši leží v nadmořské výšce 900 m pod vrcholky Lovćenu na cestě od pobřeží do Cetinje. Je proslavena tím, že se zde narodil Petr II. Petrović Njegoš. Na jeho rodném domě u silnice je umístěna pamětní deska a uvnitř je i jeho muzeum.

Hodně obyvatel Njeguši si přivydělává tím, že prodává po domácku vyrobený pršut, nejgušský sýr

nebo jiné sušené maso.

Jedná se o největší přírodní záliv na jihu Jaderského moře. Boka je tvořena dvěma zálivy, které mají dále několik zátok. Je to nejdešivější místo Černé Hory. Boka se hluboko zařezává do krasového pohoří a připomíná tím severské fjordy. Celková délka zálivu činí 20 km a nejužší místo, zvané Verige (řetězy), je 350 m široké. Dříve se zde natahovaly řetězy, které bránily vjezdu nepovolaným lodím. Dnes přes tuto úžinu jezdí nepřetržitým provozem trajekt mezi osadami Lepetane a Kamenari.

Boka Kotorská sloužila jako základna pro válečné námořnictvo Rakouska – Uherska, a ve 20. a 30. letech minulého století i pro potřebu Československé armády. Na podzim a v zimě proniká z vnitrozemí k pobřeží a na moře obávaný vítr bóra.

Před obcí Djanoviči dne 1. 2. 1918 došlo na zakotvených vojenských lodích ke vzpouře námořníků rakousko-uherského útvaru. Povstání inicioval Čech František Raš z křižníku Sankt George a vzápětí se k němu přidaly posádky dalších asi 40ti lodí, většinou složených ze Slovanů. Povstání však bylo potlačeno a hlavní vůdci popraveni.

Kotor

Starobylé město s přístavem v závěru zálivu Boky Kotorské. Město bylo chráněno 2 – 16 metrů silnými středověkými hradbami, které se šplhají až vysoko do skal k pevnosti Sveti Ivan. S ohledem na chráněný záliv bylo místo považováno za nedobytné. Vystavěli ho Benátčané v 15. – 19. století. Dnes o tom svědčí několik paláců v historickém centru v benátském stylu.

Hlavní vstup do historického „starého gradu“ představuje renesanční „mořská“ brána, vstoupí se na náměstí Zbraní, hned naproti bráně stojí hodinová věž ze 17. století, vlevo stojí žlutě natřené klasicistní divadlo a kamenný skald zbraní. V postranní uličce (z náměstí směrem doprava) je nad velkými zelenými dveřmi nejzachovalejší gotický portál v Černé Hoře.

Celá vnitřní část představuje řadu historických staveb: paláců, domů, kostelů, apod. Celé historické jádro v posledních letech prochází kompletními stavebními úpravami včetně nových vodovodních řádů, kanalizace, atd. Za pozornost stojí románská katedrála Sveti Tripun ze 12. století. Pravá věž katedrály má 35 m a levá 33 m. Při zemětřesení v roce 1667 obě věže spadly a rozbily okolní paláce. Sv. Tripun je patronem Kotoru. Když v roce 809 převáželi jeho ostatky z Konstantinopole, zakotvili na zastávku v Kotoru, ale následující 3 dny v kuse přšelo a nemohli vyplout, tak to místní lidé pochopili jako znamení, ostatky svatého Tripuna si zde nechali a postavili pro ně kapličku.

Při procházce uličkami Kotoru si možná všimnete všudypřítomných koček, které se krčí opravdu za každou škvírou, u každé popelnice a v každém křoví.

Moře v okolí města je znečištěné a není vhodné ke koupání – i místní před tím varují. Historická část města byla velmi poškozena zemětřesením v roce 1979.

Herceg Novi

Město založil ve 14. století bosenský král Tvrtko na úpatí pohoří Krivošije a u začátku zálivu Boky Kotorské. V minulosti byl o město sváděn neustálý boj, každý chtěl získat vliv nad přístavem a kontrolu k vjezdu do Boky Kotorské. V roce 1687 ovládli město Benátčané. Své nynější jméno získalo po vévodovi („hercegoví“) Vukčičovi Kosačovi, který jej spravoval v 15. století.

Staré město bylo chráněno mohutnými hradbami a pevnostmi, které ve středověku chránily proti nebezpečí z moře (odtud název citadely Mořská pevnost - Forte Mare) a z vnitrozemí (Horní hrad - Gorni grad). Za hradbami později vyrostlo nové město.

Z města vede několikakilometrová turistická promenáda s restauracemi a obchody podél betonem vyztužených pláží až do lázeňského městečka Igalo, které je nejbližší k hranicím s Chorvatskem. Lidé se zde zotavují pomocí léčivého bahna, poblíž města také vytéká mírně radioaktivní léčivá řeka.

Odkazy

- <http://www.hks.re/wiki/minority-ceh>
- <http://cerna-hora.rovnou.cz>

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/cerna_hora?rev=1440781377

Last update: **2020/10/09 23:11**

